

издамъ моитѣ бѣлѣжки по първото отъ горѣизброенитѣ мои пжтувания. Описанието на другитѣ двѣ може да остане за по-послѣ. Рапортитѣ ми по тѣхъ се пазятъ въ архивата на министерството на външнитѣ работи и не сж въ опасностъ да изчезнатъ, както рискуватъ да погинатъ документитѣ отъ първата ми мисия.

Когато прѣзъ зловѣщия мѣсець юлий 1878, въ който една кжсогледа дипломация разпокжса въ Берлинъ нашето отечество, ние въ Пловдивъ прочетохме в. Таймъсъ, който първъ го обнародва, текста на берлин. договоръ, ние останахме смазани, грѣмнати поразени. Възможна ли бѣ подобна несправедливостъ? Възможна ли бѣ такава непрѣдвидливостъ? Възможно ли бѣ, подиръ санъ-стефански договоръ, да се подчини пакъ на прѣката политическа и военна власть на султана и да се обгради отъ негова войска населението, което първо бѣ възстанало противъ него? Възможно ли бѣ султанътъ да може пакъ да изпраща, по искането на генералъ-губернатора, турски офицери и войски въ оная областъ, която бѣ най-много опропастана отъ тѣхъ и прѣзъ кланетата на 1876 и прѣзъ войната на 1877 г.? За жалостъ, всичко това бѣ възможно, защото ето що гласѣше берлинскиятъ договоръ:

Чл. 15. Султанътъ ще има право да брани границитѣ на областъта по сухо и по море, да въздига на тия граници укрѣпления и да държи въ тѣхъ войски. Вжтрѣшниятъ редъ на Източна Румелия ще се поддържа отъ една туземна жандармерия, която ще се подпомага отъ една мѣстна милиция. При съставянето на тия двѣ тѣла, на които офицеритѣ ще се назначаватъ отъ султана, ще се взима въ внимание вѣрата на мѣстното население.

Чл. 16. Генералъ-губернаторътъ ще има право да повиква турскитѣ войски, въ случай че би се заплашвала вжтрѣшната или външна безопасностъ на областъта. Въ такъвъ случай Портата е длѣжна да съобщава това свое рѣшение, както и нуждата, която го оправдава, на прѣдставителитѣ на великитѣ сили въ Цариградъ.

Чл. 17. Веднага слѣдъ размѣнението на утвърждението на настоещия договоръ ще се състави една европейска комисиия, за да изработи, въ съгласие съ Портата, устрой-